

Чи можуть ФОП – платники ЄП здійснювати види діяльності, які сільська, селищна чи міська рада заборонила своїм рішенням або не встановила ставку, якщо такі види діяльності не заборонені ПКУ?

ЗІР, категорія 107.05

Згідно з частиною другою ст. 19 Конституції України від 28 червня 1996 року № 254к/96-ВР зі змінами та доповненнями органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Відповідно до п.п. 12.4.1 п. 12.4 ст. 12 Податкового кодексу України від 02 грудня 2010 року № 2755-VI зі змінами та доповненнями (далі – ПКУ) до повноважень сільських, селищних, міських рад та рад об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, щодо податків та зборів належить встановлення ставок місцевих податків та зборів в межах ставок, визначених ПКУ.

До місцевих податків належить єдиний податок (п.п. 10.1.2 п. 10.1 ст. 10 ПКУ)

Місцеві ради обов'язково установлюють, зокрема, єдиний податок (п.п. 10.2 прим. 1 п. 10.2 ст. 10 ПКУ).

Правові засади застосування спрощеної системи оподаткування, обліку та звітності, а також справляння єдиного податку встановлені у главі 1 розд. XIV ПКУ.

Обмеження та заборони щодо видів діяльності для платників єдиного податку встановлені п. 291.5 ст. 291 ПКУ.

Пунктом 293.2 ст. 293 ПКУ визначено, що фіксовані ставки єдиного податку встановлюються сільськими, селищними, міськими радами або радами об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, для фізичних осіб – підприємців, які здійснюють господарську діяльність, залежно від виду господарської діяльності, з розрахунку на календарний місяць:

- 1) для першої групи платників єдиного податку – у межах до 10 відсотків розміру прожиткового мінімуму для працездатних осіб, встановленого законом на 1 січня податкового (звітного) року;
- 2) для другої групи платників єдиного податку – у межах до 20 відсотків розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня податкового (звітного) року.

Водночас, згідно з п.п. 12.3.5 п. 12.3 ст. 12 ПКУ у разі якщо сільська, селищна, міська рада або рада об'єднаних територіальних громад, що створена згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, не прийняла рішення про встановлення відповідних місцевих податків і зборів, що є обов'язковими згідно з нормами ПКУ, такі податки до прийняття рішення справляються виходячи з норм ПКУ із застосуванням їх мінімальних ставок.

Враховуючи вищевикладене, фізичні особи – підприємці – платники єдиного податку можуть здійснювати всі види діяльності, які не заборонені чинним законодавством

та дають право застосовувати спрощену систему оподаткування відповідно до вимог норм ПКУ.

Разом з цим відповідно до частини першої ст. 73 Закону України від 21 травня 1997 року № 280/97-ВР «Про місцеве самоврядування в Україні» зі змінами та доповненнями акти ради, сільського, селищного, міського голови, голови районної в місті ради, виконавчого комітету сільської, селищної, міської, районної у місті (у разі її створення) ради, прийняті в межах наданих їм повноважень, є обов'язковими для виконання всіма розташованими на відповідній території органами виконавчої влади, об'єднаннями громадян, підприємствами, установами та організаціями, посадовими особами, а також громадянами, які постійно або тимчасово проживають на відповідній території.

У разі якщо сільська, селищна, міська рада або рада об'єднаних територіальних громад не прийняла рішення про встановлення відповідних ставок єдиного податку для окремого виду діяльності, то використовується мінімальна ставка єдиного податку, встановлена цією сільською, селищною, міською радою або радою об'єднаних територіальних громад для здійснення фізичними особами – підприємцями діяльності на умовах сплати єдиного податку.